

Mijn eerste reactie bij het lezen van dit wetsvoorstel was dat dit het soort wet is dat het Naakt in School programma mogelijk maakt. Hoewel het niet direct de invoering van een dergelijk programma bewerkstelligt plaveit het wel de weg voor de overheid om dit in te voeren, met alle gevolgen van dien.

Voor degenen die niet bekend zijn met het Naakt in School programma, dit is een fictieel concept dat ooit bedacht is door Karen Wagner waarbij leerlingen een week lang naakt in school moeten doorbrengen. Iedere week wordt een aantal leerlingen opgeroepen om mee te doen, weigeren is geen optie. Iedereen komt een keer aan de beurt. Behalve sokken en schoenen is het dragen van kleding verboden tijdens het programma. Dit vormt de basis voor een serie fictionele verhalen waarvan de eerste geschreven is door Karen Wagner. Andere auteurs hebben het concept opgepikt en verder uitgewerkt, inmiddels zijn honderden verhalen gebaseerd op dit concept geschreven door vele tientallen auteurs.

In deze verhalen wordt het doel van dit programma omschreven als “meer op je gemak raken met je lichaam en je seksualiteit, anderen in een natuurlijk evenwicht behandelen als individuele personen en seksuele wezens, leren je natuurlijke energieën te benutten en je op een volwassener en moreel bewustere manier te gedragen”. En hoewel dit op zich een valide doelstelling kan zijn is het niet gezegd dat het Naakt in School programma de juiste manier is om dit te bewerkstelligen. Er kunnen alternatieve methoden bestaan die net zo goed of zelfs beter werken. Dit wetsvoorstel echter geeft de overheid de macht om het Naakt in School programma dwingend op te leggen als de gebruikte methode, daarbij geen ruimte biedend voor betere meer humane alternatieven. Met andere woorden, precies de situatie zoals die in de verhalen geschetst wordt. Als de keuze aan de scholen is dan is die ruimte er wel.

De Naakt in School verhalen, gelukkig allen fictieel, zijn hier te vinden:

<https://storiesonline.net/universe/2/naked-in-school>

Het is ondoenlijk om al deze verhalen te lezen, dat is ook helemaal niet nodig. Om een goed beeld te krijgen volstaat het om drie auteurs te noemen.

Allereerst Karen Wagner, degene die het concept bedacht heeft en het eerste verhaal geschreven heeft.

https://storiesonline.net/a/Karen_Wagner

Ten tweede Peregrinf, die het concept opgepikt heeft en verder uitgewerkt in een serie verhalen.

<https://storiesonline.net/a/peregrinf>

En ten slotte Ndenyal, die een meer realistisch beeld schetst van de uitwerking van het programma en de misstanden die het teweegbrengt.

<https://storiesonline.net/a/Ndenyal>

Het Naakt in School programma staat symbool voor iedere maatregel die middels deze wet dwingend aan scholen opgelegd kan worden op straffe van het onthouden van financiering. Zoals ik al zei is er niets mis mee om als overheid educatieve doelstellingen op te leggen aan scholen, maar de overheid doet er goed aan de keuze voor de methode om die doelstellingen te bewerkstelligen aan de scholen zelf te laten. Zo wordt voorkomen dat scholen vast blijven zitten in methodes met mogelijk negatieve gevolgen omdat deze methodes nu eenmaal door de overheid voorgeschreven worden, alternatieven krijgen op die manier niet de kans om ontwikkeld te worden.

Dus wat wil de overheid hier? Een onderwijs systeem waarin ruimte is voor ontwikkeling om zo de opgelegde doelstellingen steeds beter te bewerkstelligen? Of een onderwijs systeem waarbij de overheid leerlingen dwingt een week lang naakt naar school te gaan? Want, zoals ik al zei, is dat waar dit wetsvoorstel uiteindelijk ruimte voor zou bieden.